

pa ravno nasproti ima rada gnoj, in na takih tleh, kot kokošja jajca debel sad obrodí. Za pustobne kraške pašnike pa nista oreh in češplja, zakaj vedno pri tleh ostajata in rumeni mah se jima po deblu in vejicah nabira; iz češplje pa na pustobnem svetu celó trn postane.

Božje drevo ali „ailanthus“ ne vemo še, kaj da bo na Krasu storilo, ker se je komaj saditi začelo, tedaj čakajmo, da zvemo, kako da se našemu svetu in vremenu prileže.

Mokavnica, po Krasu „Mokonca“ imenovana, „Pirus aria, sorbusaria“, se že od daleč izmed vseh drugih dreves lahko spozná, ker je njeno listje spodej belo. Po Krasu se tega drevja celó malo nahaja, zakaj po škrpelinastem svetu ne more na kviško, ostane le grm, čeravno rad tudi samotno raste, pa tirja bolj vlažna tla; njen les je za marsikako rabo; nekđaj so z njegovega sadú celó moko mleli, tudi še dandanes se to godí; gozdnar ga pa prav malo obraja, tudi Krasu ni pristojen.

Rešeljike nikakor ne priporočajte; vsak Kraševac bi se takemu priporočilu smejal, zakaj on dobro njo in nje koristi pozná; za iglice pri jarmih jo tudi rabi, kadar ni drenovine pri rokah; kjer mu raste, če je kolikaj na poti, jo iztrebi. Tudi v gozdnarstvu je malo poznana in najučenejši gozdnarji današnjega dné kakor Grabner, Liebich, Massaloup, Ratzeburg itd., je ne omenjajo. (Kon. prih.)

Misli na dan vseh vernih duš.

Zibel in raka.

Mater z njenim otrokom vred so pokopali, in duhoven je o tej žalostni dogodbi nazočim tako-le naukapolno govoril:

„V življenji je mnogo počivališč — in kdo ne pozná med njimi dvoje najiminitnejših? Eno je pri vhodnih vratih v življenje, drugo pa na pragu iz življenja. Različen, skoraj nasproten se kaže obeh namen, in vendar-le ste si zeló v žlahti.

Iz desek je zibel izdelana, pa ravno tako tudi raka. — V logu je stalo drevo, iz kterega so deske izžagane; čvrsto, vejato in zeleno je molelo proti nebu, in že takrat je v njega senci počival truden popotnik; zadnjič so drevo podrli, deblo razžagali in v tihi delavnišnici obdelali; zibel morebiti in rako zajedno so dale njegove deske. Zibel in raka — obedve tedaj ste kjekedaj čvrsto rastli kot drevo, na čegar vejicah so ptičice igrale in prepevale; obedve ste kjekedaj o zmladletku ozelenjevale in o jeseni obledéle; obedve je posekala sekira ali ju je podrla nevihta!

In v obeh spava človek. V obeh je mir in pokoj. — Kako brezskrbno leži nježen dojenček v zibeli! Nobena težava ga ne tare. Čisto in jasno se mu nebo življenja smehlja. — Jeli morebiti druga z rako? Tudi v njej spava človek. In tudi tukaj ne zadeva človeka nobena nadloga, nobena posvetna težava. Res je, da tukaj je vse drugačno spanje mimo unega v zibeli, pa vendar-le je tudi spanje.

Zibel in raka, — v nobeno ne gremo sami. Drugi nas tje položijo. — Revni in slabi smo še bili, ko smo materi na krilu posedali; od matere smo dobivali, česar smo potrebovali, tudi mir in pokoj; mati so nas iz svojega krila in iz svojih rok ljubeznjivo in rahlo polagali v zibel. — Drveni in bleđi in onemogli in negiblivi bomo mrtvi, in tudi drugi bodo nas položili v rako, ker si sami ne bomo mogli pomagati.

Zibel in raka — pri obeh se joče. — Kdo ne bi poznal solz, ki jih oče in mati veselja točita, ko zibel gledata, v kateri ljubček njunih src sladko spava? — In kdo ne pozná solz, ki se dobremu otroku žalosti po

obrazu potakajo, ko pri raki svojih ljubih starišev stoji? — Stariši polagajo svoje otroke v zibel, otroci pa navadno položijo svoje starše v rako. — Joč je tu in tam!

Zibel in raka — pri obeh upamo. — Da, upanje se giblje v srcu starišev, sladko upanje se jim smehlja nasproti, kadar pri zibeli svojega ljubčeka stojijo; z njim mislijo skoz življenje potovati, sveto zavezo na svetu storiti, srečo, veselje, izveličanje doseči. — Smrt sicer to zavezo raztrga, — pa oni gotovo upajo, da bodo gori v nebesih se zopet in na večno zavezali. — In to sladko upanje je tudi pri raki nam vsem tolažba, sidro, rešivna zvezda!

Zibel in raka — pri obeh tudi molimo. — Po-božne želje, misli, čutljeji se vzdigajo iz src starišev proti nebesom, ko pri zibeli svojega ljubčeka stojijo; sreče in blagoslova prosijo z nebes za svojega otroka. — Tudi pri raki molimo; molimo za umrlega, prosimo mu milostljive sodbe, nebeškega in večnega mirú, zveličanja; prosimo sami sebi modrosti za življenje in srečne smrti!

Zibel in raka — vedno bodeta obedve ohranjevali človeka! Oh mnogokrat — ste si blizo, mnogokrat komaj pedenj druga od druge! — Pa blizo ali daleč, obedve ste zibeli; ena: zibel za življenje — druga: zibel za večnost!...“ (Ljudevit Vürkert.)

Juri Pavalec.

Pesnik.

Tiha noč je razprostila
Že nad zemljo svoja krila,
Luna tam na neb' veslja.
Vsa v pokoji je narava,
Trudapolni človek spava,
Božje krije varstvo ga.

Pesnika srce le čuje,
Se veselo zdaj raduje,
Tiha noč mu mir deli;
Duh njegov se prosto giblje,
V harmonijah sladkih ziblje,
V rajske sanje zatopi.

J. Cimperman.

Národno-gospodarske stvari.

Popotnikove opazke.

(Dalje.)

Kdor Berolin obišče, ne smé opustiti še Potzdam-a in Sans soui-a. Nečem ti, dragi čitatelj, popisovati tega kraja že radi omenjenega vzroka; rečem le, da tu so prekrasne vsakovrstne umetne naprave, in čuditi se mora človek umetnosti in naravi. Po navadi, že potnikom lastni, da se najprej najiminitneje stvari ogledajo, sem tudi jaz tekel od kipa do kipa, od vodometa do vodometa k znamenitostim enega grada do drugega, posebno pa, ko pročitam napis: „sans souci“, mislé, da tu se živi „sans souci“, to je, židane volje brez srčne žali in skrbi. Vendar ko se solnce že globoko nagne, se spomnim, da je poldne že davno minulo, a koravno še ni zvonilo, in koj prišla je neka skrb. Še enkrat torej potujem na lepo teraso čez „oranžeri-o“ k oni palači, ki ima ta lep napis „sans souci“, da ga še enkrat pročitam in premislim, ker poprej sem znotranje znamenitosti občudoval. Pa zastoj iščem pravega pomena; ni mi bilo več „sans souci“; napis mi je légal, morebiti zato, ker je francozki na kraji nemškem, kakor nemški lažejo po krajih slovenskih. Videl sem v Sans souci že meseca avgusta lepo zrelo grozdje, pa to raste le za kraljeve zobè, toraj hajd v Potzdam nazaj! Žejen kakor pivka se podam v nekak „biertunel.“